

PRVIČ V VRTEC

Obiskovanje vrtca je tako za otroka kot za starše velika sprememba. Zato je pomembno razumevanje in upoštevanje otrokovega razvoja, starosti, karakterja, izkušenj, varne navezanosti ali odvisnosti od staršev... Vse naštetu vpliva tudi na samo uvajanje (na čas in način).

Starši lahko pomagamo otroku na različne načine:

1. Vrata vrtca odprimo že mnogo prej, vsaj takrat, ko smo povabljeni na informativni sestanek. Čeprav so vam informacije o vrtcu mogoče že poznane od uvajanja starejših otrok pa je koristno iti vsakič posebej. Ne samo, da spoznamo vzgojiteljico in pomočnico vzgojiteljice, tudi otrok naj ve, da smo zaradi njega odšli v vrtec – starejši kot je otrok, bolje izkoristimo to priložnost. Otroku povejmo, kje smo bili in kaj smo slišali. V vrtcu vprašajmo vse, kar nas zanima, povejmo svoje strahove, pogovorimo se o otrokovih navadah, spoznajmo druge starše, poklepetajmo z njimi in bodimo prepričani, da bo za našega otroka dobro poskrbljeno. Več kot bomo vedeli, več bomo lahko spodbudnega povedali otroku.

2. Zaupanje je ključnega pomena. Prej kot starši sprejmemo dejstvo, da bodo za našega otroka skrbeli drugi ljudje, prej bo to dejstvo sprejel otrok. Ne presojajmo vzgojiteljic in pomočnic na podlagi enega srečanja ali parih besed, ki smo jih slišali od drugih. Ne sodimo njihove usposobljenosti glede na starost, na videz, glede na to, ali imajo svoje otroke. Ne bodimo užaljeni, če se niso nasmehnile ravno našemu otroku. Pred nami so ljudje, ki bodo skupaj z nami vzgajali otroka in nam bodo pri tem skušali biti v pomoč. Vzgojiteljice so tiste, ki se vsakodnevno srečujejo z našimi vzgojnimi napakami ali uspehi in nobene potrebe ni, da bi nas to skrbelo (razen, če delamo škodo otroku). Vključenost otroka v vrtec je čudovita priložnost, ki jo izkoristimo za medsebojno učenje, največjo korist od tega pa bodo imeli otroci.

3. Z uvajanjem v vrtec naj začne tisti starš, ki manj »komplicira«. Ni hujšega za otroka, kot da ga uvaja negotov, prestrašen starš, ki je nenehno na preži, kaj se bo zgodilo in ne izpusti otroka izpred oči niti za minuto. Starši opazimo med uvajanjem tisoč in eno podrobnost, ki lahko poda povsem napačno informacijo o tem, kaj se v vrtcu dogaja. Zato je najboljšje vprašati, če ne vemo. Pogovor z vzgojiteljico razreši marsikaj in če ne poznamo dinamike in dela v vrtcu, ne sodimo prehitro. Seveda je opozarjanje na nepravilnosti nujno in potrebno, na drugi strani pa pogosto pozabimo pohvaliti, kadar je vse v redu. Za uvajanje si vzemimo čas in sledimo otrokovemu prilagajanju. Vprašajmo, kako smo pri tem najbolj koristni, kaj naj v skupini počnemo, kdaj je najboljšje oditi in kaj je najbolj moteče za skupino. Službeni telefonski pogovori v igralnici, glasno klepetanje, opravljanje, natančno opazovanje vsega in vtikanje v delo vzgojiteljic prav gotovo niso zaželeni. Odidimo takrat kot smo se dogovorili in se vrnimo ob tisti uri, kot smo rekli. Boljše je, če je otrok večkrat po malo sam, kot pa da se navadi, da smo z njim vse dopoldneve. Bodimo prepričani, da večina otrok ne joka ves čas in da so zaposleni zainteresirani, da otroke potolažijo, saj ni njihov namen,

da bi imeli skupino objokanih in razdraženih otrok.

4. Otroku je potrebno že pred vstopom v vrtec prilagoditi ritem, če se le da, vsaj en mesec prej. Naj vstaja ob podobni uri kot bo potem, naj ima obroke ob podobnih urah in prav tako opoldanski počitek. Če nam do vstopa v vrtec ni uspelo prekiniti z dudo, ga ne odvajajmo od dude v času uvajanja oz. v prvih treh mesecih. Če ima še vedno pleničke, naj jih obdrži še nekaj časa. Če ga čaka selitev v svojo sobo, naredimo to že prej ali nekoliko kasneje. V času navajanja na vrtec naj bo otrok deležen čim manjšega števila dodatnih sprememb in stresov. Popoldanski čas namenimo prijetnim dejavnostim, telesni bližini, igri, branju pravljic.

5. Otroka ne sprašujmo ves čas o vrtcu, izkoristimo tiste trenutke, ko sam kaj pove ali napeljimo pogovor na to, kar nas zanima. Poiščimo v knjižnici zgodbe, pravljice, ki opisujejo življenje v vrtcu, med prijatelji, igranje, deljenje igrač in podobno. Za starejše otroke je zanimivo, če jim pokažemo fotografije iz časov, ko smo sami hodili v vrtec in jim povemo zgodbe iz naših predšolskih dni. Nič hudega ni, če kaj dodate ali poveste tako, da bo otroka pomirilo. Na primer: »Tudi jaz sem včasih jokala v vrtcu, potem pa sem rekla, ah saj mami pride vsak dan, se bom pa rajši igrala... pa sem se igrala z Majo...«

6. Če se tudi sicer peljete kdaj mimo vrtca, pomahajte in recite »živjo vrtec, jutri spet pridem«, kakšen kratek ogled in malo več pogovora koristi predvsem po vikendih in po dopustih, ko se nekateri otroci spet težko navadijo na drugačen ritem.

7. Otroke drugačen način življenja utruja, zbega, v njih se sproži veliko različnih občutij. Zato bodimo pripravljeni na spremembe razpoloženja, na jok, ko pridemo po otroka (ravno se je navadil preživeti nekaj ur brez nas in ko nas zagleda, se spomni na to, da je bil sam), na razdražljivost (nekateri otroci slabo prenašajo številne dražljaje), na spremembe v vedenju. Če nas kaj od tega skrbi, povejmo vzgojiteljici. Večina težav mine v prvih treh mesecih.

8. Izmislimo si poseben jutranji ritual ali pozdrav (dva poljubčka, pozdrav z noski, »petka« z roko). Otroci imajo radi obrede, ker jim olajšajo prehod iz enega v drug svet. Tudi mehke igrače so na začetku zaželene in v pomoč. Na copatke narišimo srčke ali otrokovega priljubljenega junaka. Oblačila izbirajmo udobna in lahka. Ne pretiravajmo z modnostjo oblačil, ampak naj bodo predvsem uporabna. Bolj kot bomo sproščeni in nasmejani starši, lažje bo za otroke. Bolj kot bo vrtec nekaj samoumevnega, prej ga bo otrok sprejel. Zato dajmo odrasli od sebe najboljše kar znamo in zmoremo. Užitek je gledati otroke, ko nam pri tem sledijo. Srečno, mali in veliki junaki.

Vzgojne namige je za starše pripravila Damjana Šmid